

Jako když krájí máslo,
tak světlo stíny střáslo.
Už se i z krajky záclon ztrácejí,
tak náhle v půlce řádky,
končí ten příběh krátký,
sotva jej mé sny dovyprávějí.
Ráno můj spánek kácí,
pokaždé dřív než já chci,
při každém svítání já nejlíp vím,
že sny končí ať se vzdávám nebo bráním,
přesto mívám vždycky stejné, stejné přání.

Ještě chvíli, ještě chvíli smět spát.
Ještě chvíli, alespoň tentokrát
cítit vánek, který spánek jen ráno zná.
Ještě chvíli nechat svět světem stát.

Ještě chvíli, ještě chvíli smět spát.
Ještě chvíli, tentokrát zůstat ránu vzdálená.

I když se vstávat nechce
a hlavu skrývám v dece,
i tak mě ráno přece objeví.
Není to žádná sláva poznat,
že mám už vstávat.
V tom ale žádný úsvit nesleví.
Den voní bílou kávou
a já jsem stále K.O.,
i když už s tímhle ránem
souhlasím, že sny končí.
Ať se vzdávám nebo bráním,
přesto mívám vždycky stejné,
stejně přání.

Ještě chvíli, ještě chvíli smět spát.
Ještě chvíli, alespoň tentokrát

cítit vánek, který spánek jen ráno zná.
Ještě chvíli nechat svět světem stát.
Ještě chvíli, ještě chvíli smět spát.
Ještě chvíli, tentokrát zůstat ránu vzdálená.
Ještě chvíli, ještě chvíli smět spát.
Ještě chvíli, alespoň tentokrát.